

עכבר כתבות כלליות

נכנסים לתמונה: ורד אהרנוביץ'

מדי שבוע הילה שקולניק ברנר הולכת לדבר עם אמן חדש ומעניין ונותנת טעימה מעולם היצירה הפרטי שלו. הפעם היא פגשה את אהרנוביץ' ואת פסלי הילדות הכועסים שלה

הילה שקולניק-ברנר, עכבר העיר

10 באוקטובר 2011

סבא שלה היה צייר, היא רוצה לפגוש את פאולה רגו ויוצרת ילדות קטנות, רעות ונוקמות - מה שבטוח לעבודות של ורד אהרנוביץ' קשה להשאר אדישים. אהרנוביץ', בת 31, סיימה תואר ראשון במחלקה לאמנות בבצלאל ותואר שני באמנות באוניברסיטת חיפה. בתקופת הלימודים היא ציירה, אבל בשנתיים האחרונות היא בעיקר מפסלת ילדות מתוקות שעוטפות הרבה רוע ואופל, נוקמות ולוחמות. הטורד והמאיים מצויים בציורים שלה ובעיקר בפסלים, והם עשויים ביכולת טכנית מרשימה ובעומק תימטי ורגשי.

« נכנסים לתמונה - לכל האמנים והכתבות

מהם כלי העבודה שלך? "יש המון. מתחיל מכלים של עבודה בחימר כמו סכינים ובעיקר הידיים ועד כל מה שקשור לתבנית - בעיקר סיליקונים. אני עובדת גם בכלים ידניים וגם בכלים חשמליים ועם לחץ אוויר".

איך נראה הסטודיו שלך? "פסלים ותבניות בשלבים שונים של תהליך העבודה. לרוב אני עובדת על כמה דברים במקביל. וכבר קרה לי שבלהט הצביעה של פסל אחר הכתמתי פסל אחר".

עובדת על כמה דברים במקביל. בית היציקה (צילום: מיכאל לירן)

איזו מוזיקה את שומעת כשאת עובדת? "אני אוהבת לעבוד עם רדיו, לא עם מוסיקה או דיבורים שדורשים קשב או ריכוז, משהו קליל ומוכר שאפשר לזמזם איתו ולהתרכז לגמרי בעבודה".

איזה אמן היית רוצה לפגוש? "פאולה רגו היא אמנית שמרגשת אותי מאוד. אני אוהבת את ההתייחסות שלה לסיפורי ילדים. אני אוהבת את ההתייחסות שלה לתכנים של ילדים ממקום בוגר ומטריד".

תארי את המפגש הראשון שהיה לך עם אמנות. "סבא שלי היה צייר. כשהיינו מבקרים אותו בצפת ריתקה אותי ערימה של מאות מכחולים בלויים ומלוכלכים שברובם נישאר רק המוט עם שערות בודדות וקצרות. בתור ניצול שואה הוא לא זרק כלום ושמר צבעים יבשים ומכחולים בלתי שמישים. כשגדלתי קיבלתי אותם במתנה".

באיזו עבודה עבדת במקביל ללימודים? תמיד אהבתי לעבוד קשה. במקביל ללימודי התואר השני עבדתי (במקביל למלצרות) גם בהוסטל של צעירים עם הפרעות גבוליות שונות. זאת אחת העבודות שנתנה לי המון השראה ואני מתגעגעת אליה. בשנתיים האחרונות אני עובדת בבית יציקה ליציקות ברונזה ואלומיניום - אני לומדת שם המון ונהנית מכל רגע".

ספרי על ביקורת מעליבה שקיבלת. קיבלתי הרבה. כל כך הרבה פעמים ממש נעלבתי עד דמעות. אבל אני לא זוכרת משהו ספציפי. כנראה שהכל הודחק. אחד הדברים העיקריים שלמדתי בתקופת הלימודים זה לקבל ביקורת. יותר מאשר טכניקה - למדתי להקשיב לביקורת לה, לא לבכות ולנסות ללמוד ממנה משהו".

לא בוכה יותר, ורד אהרונביץ':

מהי העבודה ראשונה שמכרת? "ציור שמן גדול ובו מצוירת אישה יושבת על ענף של עץ ומפריחה בועות סבון, מתחת לעץ נשען גבר מעשן. הציור היה חלק מתערוכת הסיום שלי בבצלאל - הפרידה היתה קשה".

מהי התערוכה שהכי התרגשת להשתתף בה? "לפני כשנה יזמתי והשתתפתי בתערוכה בנושא אבא. אבא מאז ומתמיד העסיק אותי באמנות וכשהעלתי את הנושא בקבוצת חנינא, בה אני חברה, גיליתי שאבא הוא נושא טעון עבור רבים".

מי היית רוצה שיבוא לבקר בתערוכה שלך? "מי שמכיר אותי יודע שמה שחשוב לי זה שהעבודות שלי יגעו לאנשים בנשמה. אני רוצה

שיבוא כל מי שמעניין אותו ומרגש אותו ונחרט לו בזיכרון. לא חשובים לי שמות".

על מה את עובדת עכשיו? "על פסל שאני יוצרת במיוחד לתערוכה שאוצרת סיגל ברקאי שתיפתח בדצמבר. הפסל ניקרא First Blood, כמו הסרט רמבו, ועוסק בנקמתה של ילדה לדורי דורות".

את עבודותיה של ורד אהרונוביץ' ניתן לראות ב:

« פה פתוח שיניים חשופות, עד ה-5.11. גלריה גל-און מקום לאמנות, יהודה הלוי 79-81, תל אביב. אוצרת: מיטל רז

« משק בית, החל מה-14.10. קיבוץ אורים ובארי. אוצרת: שרי גולן שריג.

« גברויות, החל מה-19.11. גלריה החללית, רחוב הירקון 70, תל אביב. אוצרת: סיגל ברקאי.

« המאויים, החל מה-29.12. מרכז הצעירים ברחוב מזא"ה 9. אוצרת: סיגל ברקאי.

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל © כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

אמנות

"הילדה הזו היא האלטר אגו שלי, והיא אומרת את הדברים בשבילי"

ורד אהרונוביץ בסטודיו שלה. בין מתיקות למועקה כבדה צילום: הדס פרוש

**בשביל האמנית ורד אהרונוביץ הפיסול הוא מעין שעשוע.
"אני ממש משחקת בדמויות של ההורים שלי"**

[לעקוב](#)**אופיר חובב**

14 בנובמבר 2021

הסטודיו של ורד אהרונוביץ הוא מעין בית בובות גדול המלא תבניות סיליקון וכתמי צבע שמכסים את הרצפה. את הקירות והמדפים גודשים הפסלים שלה — סצנות אנושיות מפורטות הנעות בין מתיקות לתחושת מועקה כבדה.

ורד אהרונוביץ

כך למשל, בעבודה "ליל הסדר", המונחת על אחד השולחנות בסטודיו, מתוארת ארוחה משפחתית מסויטת — סביב שולחן עמוס מטעמים כסושי, גפילטע פיש וביצי עין, נראות הדמויות של בני משפחתה של אהרונוביץ.

דמויות שיצרה ורד אהרונוביץ צילום: הדס פרוש

צילום: הדס פרוש

"בארוחות המשפחתיות האלה יש הרבה לחץ ומתח. כולם מאוד רוצים לרצות כל הזמן", אומרת אהרונוביץ. "כל אחת מהדמויות כאן — אמא שלי שמתעקשת שיאכלו, אבא שלי שמחזיק את השולחן על הכתפיים, הילדה, שחותכת את הצמה שלה כדי שתהיה חלה על השולחן, מבקשת להקריב קורבן מעצמה למען האושר של האחר. בסוף אף אחד לא יוצא מרוצה מהקורבנות הזו".

צילום: הדס פרוש

צילום: הדס פרוש

אהרונוביץ, ילידת 1980, היא בוגרת בצלאל ובעלת תואר שני באמנות מאוניברסיטת חיפה. בכל עבודותיה בולטת במיוחד דמותה מלאת החיים של ילדה ג'ינג'ית. כשהתחילה לפסל אותה, אהרונוביץ התבססה על תווי הפנים של אחייניתה, ומאז היא השתכללה לכדי יצור עצמאי, המאפשר לה להעביר ביקורת על עולם המבוגרים הצבוע, מלא החנחונים והגינונים.

צילום: הדס פרוש

"הילדה הזו היא האלטר אגו שלי, והיא אומרת את הדברים בשבילי", מספרת אהרונוביץ. "היא שם כאנטיתזה לכל מה שמפחיד בלהתבגר. ואני, שמסרבת להתבגר, גיליתי שבפיסול יש יסוד משחקי שאני אוהבת. אני ממש משחקת בדמויות של ההורים שלי, מחליטה איפה להציב אותם, מה הם יאכלו, על מה נדבר בארוחת הערב".

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ אמנות

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

הילדה הכי חדה בגן של ורד אהרנוביץ

אהרנוביץ מפסלת כבר שנים את אותה ילדה בסצנות שונות עם הבעות פנים עזות ומרגשות: "עם השנים היא הפכה להיות אני"

רעות ברנע 22.04.19 08:37

ילדה ג'ינג'ית ואיש זקן דוחפים כדור ענק דמוי ירח. במבט ראשון נראה שלשניהם יש מטרה משותפת, לתפוס אותו, אבל בהתבוננות מעמיקה חוזר העצב, כשמבינים שאף אחד מהם לא באמת רואה את האחר, ולכן פעולתם היא סיזיפית מאד ולחנים. זוהי אחת העבודות המרכזיות בתערוכה החדשה של ורד אהרנוביץ "אבא יביא ת'ירח" ב"גלריה בגליל" שבמכללה האקדמית גליל מערבי (אוצרת: הגר בריל).

צילום: מיכאל לירן

מתוך התערוכה החדשה "אבא יביא ת'ירח" ב"גלריה בגליל", שבה מכבד גם אביה

אהרנוביץ יוצרת פסלים ריאליסטיים, סצנות אנושיות מפורטות לפרטי פרטים על ילדה אחת ספציפית ומערכות יחסיה, שאי אפשר להסיר מהן את המבט. מרחוק הדמויות נראות פופיים ושמיים, אבל ככל שמתקרבים מגלים מנעד רגשות מורכב. וההבעות בפני הילדה שחוזרת בפסלים מצליחות לצבוט בלב בכל פעם מחדש. "הילדות שאני מפסלת מעוררות סימני שאלה", אומרת אהרנוביץ, "אני לא רוצה לעשות ילדה מתוקה. יש בה את המקום הזה, אבל יש בה הרבה דברים מעבר. כבר קרה כמה פעמים שאנשים רכשו ממני פסלים, שמו אותם בבית ואז חזרו אליי ואמרו 'מצטערים, אנחנו לא יכולים לחיות עם זה', והחזירו. זה כמו מובן מבאס, אבל לא לחלוטין, כי זה אומר שהעבודה משיגה את המטרה שלה."

"הדמות של הילדה מלווה אותי עוד מתקופת הלימודים בבצלאל. הייתי מציירת את עצמי בסיטואציות ילדותיות" היא מספרת. "בהמשך המודל שלי לדמות הפכה להיות בת אחותי, ודרך דמותה והבעותיה הצלחתי להוציא דברים שבעצם היו שלי. כילדה, למשל, היא יכולה ממש לכעוס, מה שלמבוגרים אסור. כל רגש יכול להיות אצלה הרבה יותר קיצוני, ואיכשהו עם השנים היא הפכה להיות אני."

צילום: עמית שעל

ורד אהרונוביץ'

אהרונוביץ' (38) גדלה בבני יהודה, יישוב קטן בדרום רמת הגולן. היא למדה לתואר ראשון במחלקה לאמנות בבצלאל לתואר שני באוניברסיטת חיפה ולאורך כל שנות הלימודים רק ציירה ויצרה הדפסים. הפיסול נכנס לחייה רק בתערוכת הסיום של התואר השני. "זו היתה תערוכה של ציורים והחלטתי שאני רוצה פסל ברונזה במרכז. אורי קצנשטיין ז"ל, שהיה המנחה האהוב עליי, לקח אותי איתו לבית יציקה והתהליך הדליק אותי. כשהגעתי לתערוכה עם הפסל, שהיה כבד ממש, הייתי צריכה להרים אותו במין חיבוק ובגלל החיבוק הזה והעובדה שאפשר לגעת בו, להסתובב סביבו - לא ציירתי יותר, רק פיסלתי."

"אני מאד אוהבת את העבודה הפיזית, ולעולם לא אוציא משהו לאסיסטנט. אני אוהבת את כל התהליכים ביצירה של הפסלים - להזיע, להיפצע, לדמם. הכל. ואם אני צריכה עזרה, מקסימום אקרא לאבא שלי."

צילום: מיכאל לירן

פסל של אהרונוביץ'

אותו אב הוא גם הדמות שסביבו סובבת התערוכה הנוכחית. "הייתי ילדה של אבא", היא מספרת, "יש בינינו קשר חזק ומורכב. לאבא שלי יש ידיים טובות, אפילו את הסטודיו הזה בנינו יחד. יש לו עניין עם עבודת כפיים שכנראה עבר אליי. בתערוכה יש כמה סצנות של אבא ובת, שמבוססות רובן על סצנות מהמיתולוגיה או סיפורים שקשורים בחטא הגאווה.

"בתור ילדה חשבתי שאבא שלי כל יכול. ההכרה הזו שזה לא נכון כשגדלים, נותרה כמין צלקת. משהו באנושיות הזו שבדמות שלו הוא קצת טראגי בשביל גיבור וכנראה היה גם טראגי עבורי לגלות, וזה הוביל אותי להתעסק בזה. 'אבא יביא ת'ירח', שזהו שמה של התערוכה, הוא סיפור על אבא שאומר שהוא יביא לבתו החולה את הירח ואם הוא אומר – אז הוא יביא. הוא חושב שהוא יכול לרפא אבל הוא לא יכול, אין לו שליטה על זה. יש גם עבודה שעוסקת במיתוס של אטלס או סזיפוס – כשהילדה והאבא דוחפים כל אחד את הירח מהצד שלו אבל הם לא רואים שגם השני דוחף, מרוב שכולם עסוקים בלרצות – אף אחד לא מרוצה, כולם קורבנות שגם מקרבנים".

איך הוא מקבל את העיסוק הזה?

"הוא בסדר עם זה, לפעמים מעיר לי למה יצרתי פסל שלו שלא נראה מספיק נאמן למציאות" היא צוחקת. "אבל כן, יש לפעמים אני חוששת שהוא ייעלב".